

sims i intensos... una abraçada i fins aviat!

Ja en el pàrquing de l'estació del cremallera del Montblanc a Saint Gervais faig un volt buscant lloc per aparcar i només queda un lloc, què bé! Em preparo els últims detalls, recullo els estris i ...no vegis com pesa la motxillota...i això que he seleccionat el més imprescindible!

... 07,15 h. Mentre estava fent fotos a la preciosa estació de St. Gervais les Bains, decorada amb moltes flors igual que tota la resta del poble i carreteres circumdants, en espera de l'arribada del cremallera que em portés als peus del Montblanc de sobte mirant l'equip d'altres expedicionaris m'adono que vaig amb malles!!! que m'he deixat els pantalons penjats a la tenda de campanya del càmping. AAHHH!!!! són les 07.20 h. i el tramvia arriba a les 07.30 h. AAAAAAAHHHH!!!! No pot ser!, em dic. No pot ser! Agafo la motxillota, bastons i surto corrents de l'estació fins arribar al càmping a 3 km. No pot ser! No pot ser! em vaig repetint. Surto del cotxe, agafo els pantalons que efectivament estaven allà penjats i tornada a l'estació. 4 minuts! per a la sortida del tren i he de travessar el poble, trobar aparcament, que ja no en quedava quan vaig arribar la primera vegada, agafar-ho tot i arribar al tren... Impossible!! Aquests francesos són molt puntuals. No em podia creure el que m'estava passant. Ho veia tot com un somni!!!, un mal somni!!! Pensava... ara em despertaré i seré a la tenda dormint... Quan arribo al pàrquing, hi havia la mateixa plaça d'aparcament lliure. Increïble!!! Un minut. Faig un salt del cotxe i arrossego motxilla, pantalons, bastons com puc... i quan arribo a l'andana, ja s'escoltava el tren, em giro i el veig aparèixer. Durant el trajecte de pujada vaig donar les gràcies "a qui correspongués" i em vaig anar posant els pantalons.

El recorregut amb tren dura una hora. És el tren correu matutí. A diversos baixadors i passos a nivell, deté la marxa i baixa un interventor a deixar unes saques que entenc són correu. El carter de les falldilles del Montblanc!!! sembla dir en fer sonar el xiulet agut de la locomotora cada vegada que deixa els lliuraments. Seria bonic viure aquí. De pujada es veu pròxima el final de la Glacera del Bionassay, unes grans parets de gel acaben entre morrenes enormes de pedres. A la part baixa del gel surt un torrent d'aigua i comença un nou riu.

...8,30 h. del matí. Ja ha arribat el tramvia al final del recorregut a l'estació de Col du Mont Lachat 2.077 m. El tram fins a l'estació de Niu d'Aguila 2.400 m està tancat al cremallera pel drenatge que es du a terme al subsòl dels gels a la pròxima glacera de Bionassay, per acumulacions de bosses gegantines d'aigua, i el perill de col·lapse de la glacera.

A partir d'aquí, l'aventura s'inicia amb una sèrie d'incògnites i descobriments continus. Destacar en primer lloc, per curiós i impressionant, l'enorme silenci que envolta a tots els components de les expedicions que inicien el recorregut al "Cim". Grups petits i grans i ningú no fa comentaris ni xerra durant la pujada. Impressionant. El silenci només es trenca amb el cruixir de les pedres sota les botes i bastons en iniciar l'ascens per les vies del cremallera.

Està clar que tots tenim la mateixa cuqueta del Montblanc posada al cos. Jo vaig repassant mentalment tot el recorregut estudiat, revisat i memoritzat cent vegades en mapes, vídeos, fotos, relats etc., concentrat en el que ha de venir, la incertesa de la "meteo", els trams difícils...i assaltat per incògnites sobre la pròpia resistència, aclimatació... o...m'hauré deixat alguna cosa?...

Els primers passos es fan molt pesats amb la motxilla sobrecarregada de tots els estris de supervivència i "autonomia total" (li calculo 30 Kg.). Se'm fa difícil descriure totes les sensacions que tinc en els inicis d'aquesta Gran Aventura recurrent ja els Mítics Camins que han trepitjat tots els Grans Alpinistes i que porten al Montblanc. Tota una sèrie de records i persones em vénen al cap mentre pujo a Niu d'Aguila.

... 9,15 h. i ja el famosíssim Niu d'Aguila 2.364 m. Unes quantes tendes de campanya muntades a la terrasseta del Refugi. Maquinària i materials d'obres amuntegats completen el paisatge del lloc, segurament aprofitant també per fer reformes al Refugi que resta tancat. Molts ara s'asseien a agafar aire i altres a dinar. Jo ho faré una mica més endavant. Aixecant la vista es distingeix clarament el Refugi de Goutier 3.800 m. majestuós el seu tron, sobre una paret de 600 metres que el separa de Tete Rouge. La neu s'agita a la cresta que presideix, i en les seves immediateses es fan remolins enormes de neu pols que aixeca el vent i que es distingeixen clarament en fer contrast amb el sol que esta a l'altre costat. Sembla proper, però hi ha més de 1.400 metres per pujar

Vista des de la sortida del túnel de l'Aiguille du Midi, cresta cap a el Plan du Midi. Foto: J.A. Viudez